

Pinda's

Miquel Bulnes

Mijn Duitse vriend Heinz, die ooit een jaar geneeskunde studeerde in Utrecht, is om vele redenen bijzonder. Een van die redenen is dat hij van pinda's, kerrie en cashewnoten allerlei vervelende, allergische bijverschijnselen krijgt. Zoals doodgaan.

Ik ben bij hem op bezoek in Münster en hij vertelt over zijn laatste poging van de allergie af te komen: een van de anaesthesiologen in zijn ziekenhuis behandelde na werktijd als acupuncturist allerhande ziektebeelden, waaronder allergieën, en bood aan mijn vriend te helpen. Heinz is een echte Duitser (ontzettend beleefd en altijd in voor iets alternatiefs) en besloot het te proberen. Als hij van zijn allergieën af kon komen met een paar prikjes dan was dat toch geweldig, nietwaar?

Hij moest op een onderzoeksbank gaan liggen met de levensmiddelen waar hij allergisch voor was op zijn naakte borst. De anaesthesioloog prikte naaldjes in zijn oren en liet hem zo een uur lang achter.

'Veertien van de vijftien patiënten die hij had behandeld, waren van hun allergie verlost,' vertelt Heinz me.

Na een uur kwam de anaesthesioloog terug. 'Nu moet je die spullen op je borst opeten,' zei hij.

'Is dat wel verstandig?' vroeg mijn vriend nog, maar voor twijfel was hier geen ruimte.

'Jawel, je allergie is genezen,' verzekerde de man.

Heinz begon de pinda's en het kerriepoeder op te eten. 'Ik voel wat tintelen in mijn keel,' zei hij. 'Het lijkt op het gevoel dat ik krijg als ik iets eet waar ik allergisch voor ben.'

'Dat betekent helemaal niets. Ik krijg ook tintelingen van kerriepoeder. Ga maar gewoon door.'

Of gehoorzaamheid een kenmerk van Duitsers is durf ik niet te zeggen, maar hij at alles op. Langzaam maar zeker kreeg hij het warmer en werd het ademen lastiger.

‘Het gaat goed,’ zei de anaesthesioloog, wellicht menend dat de symptomen psychisch waren.

Maar het ging helemaal niet goed. Het werd juist erger: praten ging niet meer en Heinz begon blauw aan te lopen.

De anaesthesioloog werd nu toch wat nerveus. Hij riep zijn collega erbij, prikte snel een infuus en spoot een sterk anti-allergie-middel in. Dit werkte gelukkig.

‘Hij was erg geschrokken,’ vertelt Heinz. ‘Hij wilde het ook geen tweede keer proberen.’

‘Heb je er geen spijt van, dat je hieraan hebt meegewerkt?’ vraag ik.

Hij haalt de schouders op. ‘Ik had er een hoop bij te winnen.’

‘Het klinkt bijna alsof je het nog een keer zou doen...’

‘Natuurlijk! Stel je voor dat het geholpen had. Geweldig toch? Dan was ik in één keer van al mijn allergieën afgeweest!’